यत्र च शब्दान्तरादिना गोपनकृतचारुत्वस्य विपर्यासः । यथा —

'दृष्ट्या केशव! गोपरागहृतया किंचित्र दृष्टं मया तेनात्र स्खिलतासि नाथ! पतितां किं नाम नालम्बसे। एकस्त्वं विषमेषुखित्रमनसां सर्वाबलानां गति-गोंप्येवं गदितः सलेशमवताद्गोष्ठे हरिविश्चिरम्॥'

अंत्र गोपरागादिशब्दानां गोपे राग इत्यादित्यक्त्यार्थानां सलेशमि-तिपदेन स्फुटतयावमासः । सलेशमिति पदस्य परित्यागे ध्वनिरेव।

किँच । यत्र वस्त्वलंकाररसादिरूपव्यङ्ग्यानां रसाभ्यन्तरे गुणीमाव-स्तत्र प्रधानकृत एव काव्यव्यवहारः ।

तदुक्तं तेनैव—

'प्रकारोऽयं गुणीभूतन्यङ्गयोऽपि ध्वनिरूपताम् । धत्ते रसादितात्पर्यपर्यास्रोचनया पुनः ॥' इति ।

वाच्यस्य दीपकादेरेव वैचित्र्यावहत्वम् । व्यङ्गयं तूपमादिकमजागलस्तनायमानमे-विति भावः । चारुत्वस्य चमत्कारस्य विपर्यास इति सोऽपि गुणीभूतव्यक्त्य इति पूर्वेणान्वयः ॥ दृष्ट्येति । हे केशव, हे नाथ, गोपरागैगींधृलिमिह्तया आच्छ-चया दृष्ट्या चक्षुषा मया किंचिन्मार्गादिकं न दृष्टम्, तेन हेतुना अत्र तवाप्रत एव स्खिलितास्मि पतिता भवामि । पतितां मां किं कथं नालम्बसे, न धारयसि । धारणे हेतुमाह—एकस्त्वमिति । विषमेषु वातवर्षादिसंकटेषु खिन्नमनसां दुःस्थितचेतसां सर्वासामवलानां खरक्षणाक्षमाणां गती रक्षकः । सलेशं सके षम् । श्रिष्टार्थीः यथा-गोपे निजलामिनि यो रागस्तेन इतया छप्तया दृष्ट्या ज्ञानेन किंचित्तव रहस्यं मया न दृष्टं नानुभूतम्, तेन हेतुना अत्र आसु गोपीषु मध्येऽहमेव स्वलिता परमसुखाद्र्षष्टा । पतितां प्रणतां मां किं नालम्बसे नातुगः हासि । नतु परिश्वयां ममानुप्रहो नोचित इत्यत आह—एकस्त्वमिति । विषमेषुः कामः तेन खिन्नमनसां व्याकुलचेतसां सर्वासामवलानां गतिः स्मरवैक्कव्यनाशकः। 'प्रागः कौद्धमे रेणौ स्नानीयादौ रजस्यपि' इस्रमरः । स्फुटतयावभास इति । तथा च कामिनीकुचकलशवद्भृढं चमत्करोति । अगूढं तु स्फुटतया वाच्यायमान मिति गुणीभूतमेवेति भावः । इदानीं गुणीभूतव्यक्त्यप्रकारेष्वपि यत्र विश्रामधामः तया रसादिकं प्रधानमस्ति तत्र तेनैव काव्यव्यपदेश इलाह—किंच । यत्रेति। 'प्रधाने हि व्यपदेशा भवन्ति' इति न्यायादिति भावः । तेनेव ध्वनिकृतैव । रसा

1. सलेशमिति । सलेशं सस्चनमित्यर्थः । अल्पीभावनं हि स्चनमेव ॥

^{ी.} ग-पुत्तके तु 'अत्र-' इत्यादिः '-अवमासः' इत्यन्तः पाठो नास्ति. २. 'किंच-' इत्यादिः'- काव्य व्यवहारः' इत्यन्तः पाठो नास्ति, ग-पुत्तके.